

PAPEŽSTVÍ, DUCHOVNÍ TEMNOTA

C. H. Spurgeon

Bible odeřřena. - Falešné prohlášení jednoho kněze. - Pismo nesrozumitelné, neboť v neznámém jazyce. - Bible pálena na krku kacířů. - Tridentický koncil. - Rouhání jeho dekretů. - Názorný příklad. - Svědectví Du Moulinovo. - Biblické společnosti. - Bula Pia VII. - Bible zatemněna poznámkami. - Bible Slovo Boží. - Papežství nezměněno. - Bishop z Nice páli Bible v roce 1841. - Prohlášení papežských biskupů. - Povinnost číst Bibli. - Opomenutí kázání. - Neznalost kněží. - Kázání nic než necudnosti. - Nezměrná služba nevědomosti.

TŘI nejmocnější a nejzjevnější prostředky Říma užívané k udržení jeho moci nad myslmi svých stoupců jsou Nevědomost, Pověra a Pronásledování.

Za prvé se zaměřme na nevědomost, která, ač ne „matka oddanosti,“ je jistě příznicem pověřivosti. Nevědomost byla jedním z významných činitelů papeženství od jeho samého založení; skrze ni byly lidské oči tak zaslepeny, že ti jen stěží mohli rozlišit mezi dobrem a zlem, a mlčky následovali jakékoliv vedení, dokud nespadli do jámy zatracení.

Největší nevědomost je duchovní nevědomost; a největší duchovní temnota je být neznalý jediné cesty spásy, jak je zjevena jediňě v Písmu.

Církev, která svým členům odpírá Bibli nebo jim bere pravé Slovo Boží, je vinna tím, že lidským myslím přináší ten nejhroznější hlad, a bude proto ve velké míře vinna jejich krvi. Toto obvinění je jedno z nejtěžších, jaké kdy bylo proti římské církvi vzneseno, a lze jej velmi snadno dokázat.

Rev. A. Scott z Glasgow ve svém dopise proti Protestantu, kontroverznímu spisu zveřejněném asi 30 let předtím, říká: - „Mohu veřejně prohlásit — aniž by hrozilo, že mi budou mí bratři oponovat nebo mí nadřizení kárat — že nikdy nebylo zásadou římskokatolické církve, aby bylo Písmo odpíráno laikům, a nikdy nebyl nejvyšším zákonodárným orgánem katolické církve přijat jakýkoli zákon, jímž by byla četba Písma zakázána. Bylo-li by vskutku zásadou římskokatolické církve zbavit své členy užitku Božího Slova tím, že jim zakáže číst a zkoumat Písma, bylo by to vskutku kruté a nespravedlivé.“

Máme zde tedy uznávaného římskokatolického kněze, jenž veřejně zapírá tuto velkou oporu římského katolicismu.

Srdečně se ctihodným gentlemanem souhlasíme, že je kruté a nespravedlivé lidem odepřít Bibli; ale doufáme, že budeme moci vyvrátit jeho nestoudnou lež a přesvědčit svět o opaku.

Písma byla přeložena Jeronýmem do latiny; ale jelikož se ten jazyk stal mrtvým a církev zanedbala obstarávat další překlady, byla srozumitelná toliko učeným; nebyla lidem zakázána, ale neměla pro ně větší užitek než svitek hieroglyfů. Tento stav věcí pokračoval od osmého do třináctého století, kdy bylo na koncili v Toulouse Písmo zakázáno laikům jak v latině, tak v obecných jazycích. Všichni víme, jak prudký byl papežův hněv vůči Wycliffovi pro jeho úsilí přeložit Bibli do angličtiny. Bylo-li by po jeho, překladatel i jeho překlad Bible by byli spáleni na téže hranici; ba, před Lutherovou reformací nebylo neobvyklé pálit kacíře s Bibli kolem krku.

Čtení Bible bylo konstantně chápáno jako něco, co plodí kacířství; a bylo mnoho těch, jenž zemřeli jen pro tento zločin.

V rozhodnutích Tridentského concilu z roku 1564 nacházíme tento odstavec: — „Shledávajíc ze zkušenosti zjevným, že bude-li povoleno, aby byla Bible Svátá čtena všude bez rozdílu v obecném jazyce, přináší to pro lidskou unáhlenost více škody než užitku; nechť je proto na vůli biskupa nebo inkvizitora, po poradě s kostelníkem nebo zpovědníkem, aby

povoloval čtení Bible přeložené katolickými autory, těm, kteří podle jejich soudu takto porostou ve víře a zbožnosti. Tato povolení ať mají písemně, a ti, kdo se odváží bez povolení číst nebo vlastnit tyto Bible, nemohou obdržet rozhřešení od hříchů, dokud je nevrátí ordináři.“

Ohavné rouhání! Tak tedy římská církev dovoluje Všemohoucímu za určitých okolností mluvit ke svému stvoření! Dovoluje padlému a bídnému člověku občas slyšet Slovo svého Stvořitele!

V Bibli se na nás Všemohoucí obrací jako hlasem z nebe: „Obrat'tež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země.“ Římská církev stojí opodál a troufá si rozhodovat, kdo bude a kdo nebude slyšet tato slova všemohoucího Spasitele; a má-li je kdo vůbec slyšet, pak jen s jejím svolením. Jistě je tedy tato římská církev ten Antikrist — ta nepřátelská moc, protivící a povyšující se nade všechno, což slove Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest.

Uzurpovat si moc umožňovat stvoření slyšet, co mluví Pán Bůh, je uzurpovat si postavení přinejmenším rovné Pánu Bohu, a právo kontrolovat nebo usměrňovat způsob Jeho sdělování své vůle svému stvoření.

Předložíme poněkud podobný případ. Předpokládejme, že v Londýně bude řada zrádců, jenž se otevřeně vzbouřili proti královně; a že ona pro svou laskavost a neochotu ty zrádce vyhladit vydá prohlášení, v němž slíbí bezpodmínečné odpuštění těm, kteří se podřídí autoritě jejich zákonů. A nyní předpokládejme, že starosta a členové městské rady by zasedali a zvažovali, zda mají nebo nemají dovolit, aby bylo toto prohlášení v Londýně zveřejněno — a předpokládejme, že by dokonce dospěli k rozhodnutí toto prohlášení zveřejnit; nevedlo by vás to přeci jen k tomu, silně podezřívát jejich loajalitu, když si troufali postavit svou autoritu na úroveň panovnice, dovolující si „povolovat“ zveřejnění jejího prohlášení?

Pán Bůh adresuje své své evangelium hříšníkům jako takovým, aby, slyšíce a věříce mu, mohli být spaseni; ale římská církev užívá své autority, aby zabránila, nakolik jen může, Božímu Slovu dojít k uším hříšníků. Dovoluje, aby bylo adresováno pouze těm, kteří jím „porostou ve víře a zbožnosti,“ to znamená lidem, kteří již aspoň do jisté míry jsou věrní a zbožní. Tím prokazuje, že je ve spolku se Satanem, aby držela lidi v

otroctví hříchu k věčné záhubě jejich duší.

Ale, abychom se vrátili k historii, učený a znamenitý Du Moulin, francouzský protestantský teolog ze sedmnáctého století, říká: „Aby lidé mohli být zaslepeni a podvedeni a ani to nevěděli, papež jim vyrval Písmo z rukou a nařídil, aby nebylo překládáno do srozumitelného jazyka. V těchto několika letech nebylo Písmo lidem známo víc než Korán; jen v kláštorech a domech kněží byly nějaké Bible v latině.“

V roce 1824 papež Lev XII. nazval Pisma v obecných jazycích „jedovatými pastvinami,“ a vybídl duchovenstvo, aby od nich svá stáda odvracelo. V bule papeže Pia VII. proti biblickým společnostem z roku 1816 se říká: - „Byli jsme vskutku ořeseni tímto nanejvýš lstivým způsobem, jímž jsou podkopány samotné základy náboženství. Bible vydávaná kacíři má být zařazena mezi ostatní zakázané knihy dle pravidel Seznamu zakázaných knih; neboť ze zkušenosti je zřejmé, že Písmo svaté, když koluje v obecném jazyce, přináší pro lidskou troufalost více škody než užitku. Je proto nezbytné, aby nebyly povoleny žádné verze Bible v obecných jazycích mimo těch schválených apoštolským stolcem nebo zveřejněných s poznámkami vyňatými ze spisů církevních otců.“

Zde se tedy vyhlašuje, že oběh a čtení Pisma podkopává základy náboženství, což je jistě pravda, bylo-li by papeženství jediným pravým náboženstvím. Je zde ovšem jiná Církev, jež je položena na mnohem pevnějších základech než církev římská, totiž církev Kristova, která se drží Písem jako svého nejlepšího spojence, a nenachází v nich nic jiného než to, co je v harmonii s ní samou.

Římská církev se bojí důvěřovat Bibli samé, protože ničí základy jejího náboženství. Byla-li by Pisma daná lidem jednoduše tak, jak jsou, papeženství by proti nim nemohlo obstát; brzy by bylo známo, že Řím je ten Antikrist. Proto tedy Slovo Boží zatemňuje lidskými slovy; předkládá své převrácenosti bok po boku s Písmem; a prohlašuje, že, jen ona jej smí vykládat, cokoliv řekne, že znamenají, tak skutečně musí být.

Což již není prokázáno, že papežství lidem odepírá Bibli? Může to sloužit jako názorný příklad povahy papeženství, když vezmeme v úvahu prohlášení toho kněze, jenž tvrdil, že nikdy nebyla zásada římskokatolické církve lidem odpírat Písmo. Papeženství je systém lži; bude popírat nebo

tvrdit cokoliv, jak to bude vyhovovat jejím cílům. Nicméně rádi věříme jeho tvrzení, že v odpírání Písma lidem je papežství „kruté a nespravedlivé.“

Ale mnoho papeženců se bude snažit ospravedlnit tento zákaz čtení a vlastnění Písma a řeknou, že není Boží vůle, aby Jeho Knihu četli obyčejní lidé. Tito lidé, když slyší, že Bible obsahuje kompletní zjevení Boží vůle ke spáse našeho padlého pokolení, a že je prohlášením milosti a odpuštění i tomu největšímu z hříšníků, zvolají, „To je nesmysl!“ Takový byl případ proslulé debaty v Glasgow. Ale necháme je smát a vysmívat se; víme, že je to jediná Kniha, která může utěšit kajícího; je to Boží Slovo, a na to jediné se chvějící se hříšník odváží spolehnout. Ale jaký argument může být co platný u těch, kdo odmítají pravdu, kteří pohrdají samým jádrem pravdy? Někteří z nich řekli: „Jak víte, že je Bible Boží Slovo?“

Mezi jinými důvody, které se samy nabízejí, postačí uvést jen jeden. Každý křesťan ví z osobní zkušenosti, že Bible je Boží slovo. Když se hříšník začne vážně zabývat svým charakterem, stavem a vyhlídkami, čte-li Bibli, zpočátku zjistí, že je celá proti němu. Svatým zákonem Božím je usvědčen a odsouzen; a je si vědom moci a důstojnosti Slova odsouzení, jenž jej vedou k vnímání, že je Slovem Božím. Ve Slovu je moc, která dokazuje jeho Boží původ; a ten, kdo jednou zakusil jeho působení, nebude nikdy pochybovat o jeho pravdě.

Všechny papežské argumenty dokazují jen to, že milují více tmu nežli světlo. Bible je svíce nohám našim a světlo naší stezce. Člověk, od přírody slepý, běží ochotně po šikmé ploše, nevidá, kde skončí; a pokračoval by po cestě vedoucí až do záhuby, kdyby mu Pán Bůh ve své nekonečné milosti nedal jistého vůdce, aby jej vyvedl z této zrádné stezky na cestu přímou a úzkou, která vede k Jeho pravici.

Papežství by nemohlo nikdy být tím, čím je, kdyby lidem dovolilo číst Bibli; to světlo pravdy by pro něj bylo příliš silné, římský katolicismus by byl předčasně zahynul. Jaký hrozný počet budou její představitelé muset vydat z krve tisíců zahynuvších pro nedostatek poznání!

Ale řeknete, „papežství se už změnilo; jistě se již o hodně zlepšilo.“

Vždyť neudělalo nic, než co udělat prostě muselo! Skutečný duch papeženectví se nemůže v protestantských zemích rozvinout. Tady v Anglii

by se mohlo zdát, že katolíci jsou omezeni jen trochu. Bible se pro jejich potřeby v Anglii vydává, ale vždy s vysvětlivkami, jako by se jí samé nedalo důvěřovat. Ale v kontinentální Evropě i v jiných částech světa je ten systém plně rozvinut. V Římě jen velmi málo lidí ví, co to Bible vůbec je.

V roce 1841 biskup z Nice spálil všechny francouzské Bible, které jen sebral. Lze si představit nějakou hanebnější bezbožnost, než když se prach země, nadaný svatým postavením biskupa živého Boha a služebníka Pána Ježíše, odváží svými svatokrádežnými rukama vhodit do plamenů tu požehnanou Knihu Boží, vdechnutou Duchem Svatým? Jakou výmluvu v ten hrozný soudný den tato tato odpadlá Církev a její Bibli pálicí kněží předloží před Pána Boha, který zkoumá srdce, aby se ospravedlnila z těchto věcí?

Dr. Doyle, irský římskokatolický biskup, když byl dotázán, zda někdy viděli překlad Písma v jazyce Portugalska, kde vyrůstal, odpověděl: „Ne, neviděl.“ Dr. Murray, jiný biskup, si nebyl jist, zda vůbec existuje nějaký španělský překlad Bible. Oba uvedli, že by odmítli podat svátost komukoli, kdo by trval na čtení Bible.

Čtení Písma je tedy římskou církví stále odsuzováno, v rozporu s Božím Slovem, které říká, „hleďte v knize Hospodinově, a čtěte“ (Izaiáš 34:16); „ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně“ (Jan 5:39); „lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest Slovo Boží“ (Efezským 6:17) a mnoho dalších napomenutí.

Ale tento zákaz Bible by nemusel být tak velikým zlem, kdyby duchovní lidem kázali Slovo života. Prvních úspěchů křesťanství bylo dosaženo kázáním evangelia ústy apoštolů, a ne psaným Slovem; nějaké povědomí pravé víry mohlo být lidem sděleno skrze kázání, i když Písmo ještě nebylo. Ale zákaz Bible spolu s neznalostí kněží brzy vedly k tomu, že se kázání přestalo užívat, nebo bylo něco řečeno jen při zvláštních příležitostech.

Na počátku šestnáctého století, byla „neznalost kněží extrémní.“ Mnoho jich nedovedlo číst, většina jen mumlala mše v neznámém jazyce a předcítala z legend o svátečních dnech; i ti nejlepší jen zřídka Bibli viděli. Mnozí stáli za tím, že doktríny náboženství byly tak precizně

vyjádřeny scholastiky, že číst Písmo nebylo zapotřebí. Jednoho věhlasného muže se zeptali, co je desatero přikázání, a on odpověděl: „Žádná taková kniha v knihovně není.“ Mnoho doktorů ze Sorbonny prohlašovalo a potvrzovalo to pod přísahou, že i když jim bylo již asi padesát let, přesto dosud nevěděli, co je Nový zákon. Luther neviděl Bibli, dokud mu nebylo dvacet let a nezískal titul svobodných umění. Carolstadt byl doktorem bohosloví osm let, než poprvé četl Písmo; a přesto, když si na univerzitě ve Wittembergu šel pro titul, obdržel pocty a do univerzitních záznamů bylo zapsáno, že byl „sufficientissimus“, více než postačující. Pelican nemohl v celém Německu sehnat jediný Nový zákon v řečtině; první získal z Itálie.

Kdo se tedy může divit těm všem pověrám a bludům římskokatolické církve? Když už v ní kázali kázání, byla to snůška násilných interpretací, na místě vymyšlených legend a mrzkých necudností. Lidem by bylo lépe bez nich, neboť mnoho z těchto parodií na kázání mělo za cíl toliko vyvolat v posluchačích smích a skýtat jim pobavení na celý týden. Neznalost panovala v temnotě takřka bez jiskřičky světla a musela vykonat velkou službu při ustavení království temnoty, a podpořila nadvládu Antikrista.